

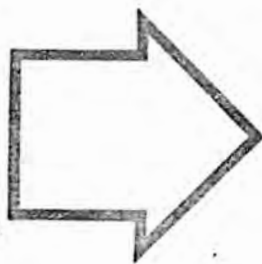
TÄ 1972 TÄ

Med en enkel tulipan uppå
bemärkelsedan Vi må dom
leva De ska vi fira Hurra!

I ÅR HAR VI FIRAT BÅD STORA OCH SMÅ
OCH ÄVEN TILL ÅRET SKA VI HÅLLA PÅ
OM DET KAN NI LÄSA I TIDNINGEN VÅR
I ÖVRIGT VI HOPPAS NI JULGLÄDJE FÅR.

EN FLOTTARE MED FÄRG FYLLDE 75.....

Nu har han fyllt 75 -
före flottaren, tum-
maren, prenumerations-
och jultidningsförsäl-
jaren, biografdirektö-
ren m.m. Olof Algots-
son på Stranna.
Meningen var att det
skulle bli en lugn
och fridfull högtids-
dag den 29 augusti.
Därför sades det till
på alla rikets tid-
ningar att det blir
inga födelsedagsnoti-
ser den här gången.
Ingen, knappt ens dom

Med Karin har han
hållit ihop 50 år

närmaste ska få veta
att jag fyller, sa Al-
got.

- Fast, det är klart,
jag måste nog ändå an-
nonsera och berätta
att jag reser bort 29
augusti, på grund av
att jag fyller år, sa
han.

- Det blir inget av
med detta, sa hans kä-
ra hustru Karin. Vi
stannar hemma här på
Stranna och säger in-
te ett ord....

Men si, det hjälpte
nu inte. Det var fler
än folket på Stranna
som hade almanackor
i byråladorna därhem-
ma.

Därför blev det även
denna födelsedag näs-
tan fullt hus i Stran-
nas rum och kök.
Först kom barnen. De
kom förresten ångande
redan innan far hun-
nit upp ur slafen.
Yrvaken och överras-
kad började han räk-
na skaran som stod
vid sängkanten och
sjöng.

- Är ni verkligen hem-
ma allihop, sa han
överraskad.

Men så räknade han
om igen och kom under-
fund om att en i ska-
ran saknades. Det var
greven af Älvängen
som känt ansvaret för
sin korkfabrik så
tungt att han tving-
ats stanna hemma.

Men resten av gänget
var där och överlämnade
en ny radio, samt
stereolurar. Ett attri-
but som Karin på
Stranna numera med
glädje hänger på sig,
när etervågorna bör-
jar slå alltför våld-
samma kullerbyttor i
de små rummen.

Efter barnens uppvakt-
ning hann jubilaren
med en stunds vila in-
nan det var dags för
nästa stora trupp av
gratulanter.

Det var syskonen som
kom - han har ju inte
mindre än åtta av den
sorten. Det blev kaf-
fe, kakor, tårter och di-
verse presenter. Men
även högtidstal av
broder Karl. Därpå ett
kraftigt leve och -
"Ja må han leva..."
Sen kom det ytterli-

gare folk i långa rader. Både
den dagen - nästa - och nästa
igen. Nog var han värd all den-
na hyllning efter sin långa
och strävsamma arbetsdag.
Ty arbete har det varit. Många
munnar att mätta. Dålig lön
för mycket arbete. Trots att
han också tagit all sin fritid,
till hjälp för olika extraar-
beten har det varit svårt att få
debet och kredit att gå ihop.
Men han har tillsammans med Ka-
rin lyckats. Barnen har fått
allt stöd och växt upp till
hyggliga medborgare.
Nog är han värd att fira den-
ne flottare med färg.....

En liten pratstund med lille-
brodern Åknes avhoppalande.

.....OCH TVÅ BRALLISAR FYLLDE 100

100 år är en väldigt lång tid. Ett helt sekel.

Så det var väl tur att dom delade på åren och tog fentio var.

Nu har dom i alla fall firat sina födelsedagar. Efter som ingen av dem, varken Stina eller Fanny är någon vän av stora ord, firade båda födelsedagarna i relativ tysthet.

Att allt gick så till synes lugnt tillväga, beredde dock kanske till viss del på att båda var lite förba...., ja, arga alltså. Det gick nämligen inte riktigt som dom tänkt sig med förberedelserna. Den där listerna till exempel som båda lade ut på sina respektive konsumentbutiker

ignorerades helt av människorna.

Frågan är väl förresten om inte föreståndare och biträden gick och plockade bort listerna lite då och då och lade fram dem bara när festföremålen själva kom in i butiken. Nåja, nu blev dom ju inte alldeles lettlösa för det. Sysken, föräldrar, svägrar och en del andra förbarma-

de sig naturligtvis över dem och överlämnade diverse presenter.

Det sägs förresten att Stina var allra gladast och mest överraskad över presenten från sin make - en rakapparät.

Fanny var också glad över matservisen. Nu slipper familjen sitta och äta gröt i kökslampe-skärmen längre. GRATTIS ALLTSA!!!

* * * MÅNS AF HÄSSLEHOLMEN * *

** TALAR UT **

- Nu kan jag inte tåla längre. Det finns ju gränser även för vad en katt kan tåla.

- Den där hunden Trelle från Älvängen var ute och larvade sig i TN:s spalter i fjel, men mina synpunkter var det ingen som frågade efter

- Han hade jämrat sig för den där Glutte Knutebe från Stranna och talat om rasdiskriminering, bara för att jag fick ligga inne på rummet med husse och matte när vi var i Trellesyken.

- Ska han tala om rasdiskriminering. Han är väl inget rasdjur, även om hans husse

försöker inbilla både honom och andra det.

- Det finns väl ingen rashund, som biter sin husses mer i fötterna så att hon måste gå med stövlar på en hel julhelg.

- Nej, då är det annat med mig. Jag är nämligen en riktig bruntaby Europe, men det begriper väl inte den där larviga hunden.

- Han tror visst han är nånting bara för att hans husse är greve af Älvängen. Herre Gud, det finns ju så mycket grevar så.

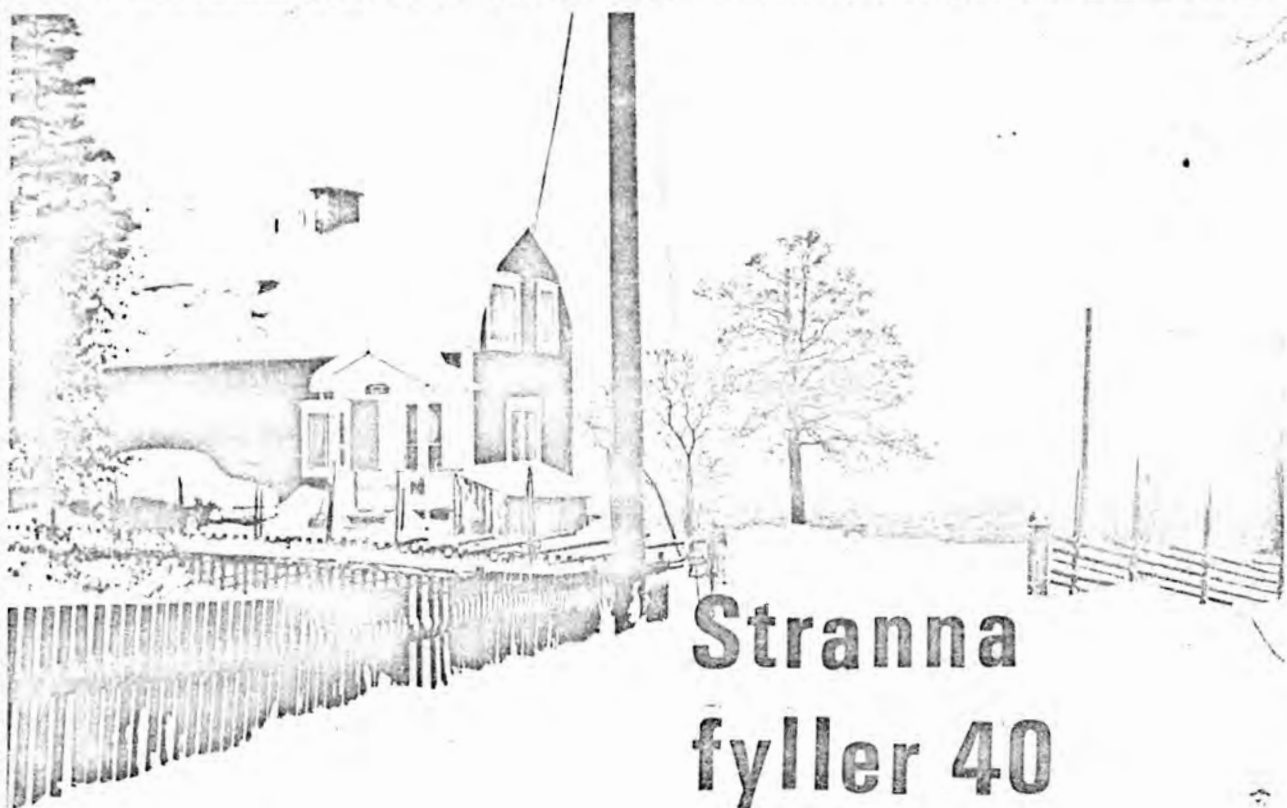
- Nej, titta på bilden här intill och begrunda en äkta champion.

Måns af Hässleholmen

ÅR
SKA

V
I
F
I
R
A

Stranna fyller 40

På hösten 1933 kom det stora flyttlasset från Gødtemplarhuset i Njutånger till Stranna. Flyttlasset kördes med häst och trilla. Några av de tre barnen hoppade då och då upp på trillan

och placerade sig mellan skänkar, stolar, bord och krukväxter. Och efter lasset gick far och mor. Det var alltså 1933 som flyttningen ägde rum. 40 år sedan alltså...
JA, DET SKA VI FIRA!!!!

HAN fyller 50 bast

Den 10 oktober 1923 hördes skriket över hela Viks by och även en bit upp i Forsa-skegar-na.

Det var då han kom, Algots och Karins förstfödde.

I dopet fick han namnet Lars-Olev, men kallas numera bara Lasse, eller greven af Älvängen. Och nu är han 50.

JA, DET SKA VI FIRA!!!

DOM firar GULD bröllop

1923 landade en roddbåt vid stranden till nuvarande "Stranna".

I båten satt ett tjusigt brudpar, han 26 och hon 22. Det var Karin och Algot, som då var besatta i Vik.

Den gången såg det helt annerlunda ut på Stranna än idag. Mest bara skog.

Men båda blev ändå betagen i platsen.

- Här skulle jag vilja bo, sa båda, när de steg i land.

Ske så alltså. I dag bor de där. Att det är vackert ses på bilden ovan. Det var alltså 50 år sedan de båda gifte sig.

JA, DET SKA VI FIRA!!!!

Jakobs JULBREV

Egentligen hade jag inte tänkt skriva något i T.N. i år, men jag blir väl så illa tvungen. För egen del har jag intet av vikt att erda om. Det är på uppdrag av Ivaros jag skriver. Jag har nämligen haft den stora äran att träffa honom — tänka sig — honom den väldige Ivaros. Vad är det nu för titel han har — det har jag faktiskt glömt — men det var så sant jag fick inte nämna hans titel — han är ju så blygsam i all sin storhet. Med eller utan titel är han ju känd av var och en i Trollsydien.

Men jag får väl ta det från början.

Det var så att vi var samlade till tomtestämman på Gunsekullen vid nickelsmässtiden. Vi var ett 50-tal gammeltomtar och fem ungtomtar från Halleberg samt några smånissar som uppässare.

Vi hade just en brännande fråga att behandla. Det är tal om att lägga ned tillverkningen av trähästar i den stora leksaksfabriken i Gesundaberg- et i Dalarna. Det är ju en väldigt gammal fabrik och det första som tillverkades där var just trähästar. Så det är ju klart att vi gammeltomtar vill ha den kvar. Trähästar har ju alltid

varit en kär julklapp för alla barn genom tiderna.

Men nu påstod dom där ungtu --- förlåt ---- ungtomtarna från Halleberg att den är "helt kass" som dom uttryckte sig. Den finns aldrig med på önskelisterna numera och kan utan betänkande slopas. Samma är det med käpp- och gunghästar. Hästen är på avskrivning i alla sammanhang, gapade dom på och försökte överrösta varann.

När dom gapat av sig det mesta begärde jag erdet och framhöll att skall vi följa önsknings på listerna i dagens läge, då får vi slopa det mesta av vad vi hittills sysslat med och bygga om alla våra verkstäder. Vi kan ju inte med våra resurser åstadkomma vad som i dessa tider står på önskelisterna till exempel - - -

Just då kom en av smånissarna och viskade åt mig att Ivaros ville tala med mig i enrum. Jag måste naturligtvis avbryta mitt tal och tassa ut på darrande ben, fullkomligt omtalad.

Vi tomtar är vana vid mycket, men detta var något som jag aldrig räknat med. Tala med Ivaros -- Huga !

Där satt den väldige

och väntade på mig.

Han var härlig att skåda. Det granna håret ringlade sig i stora lockar nästan till midjan, ögonen lyste som strålkastare, bländande klara, men munnen var hopdragen till ett smalt streck och mellan ögenbrynen låg tre djupa rynkor. Han var arg eller åtminstone mycket missnöjd med något, det syntes tydligt. Vad kunde det vara?

Jag darrade som ett asplöv, men bockade mig så djupt och vördnadsfullt jag kunde sant tog åt luvan - -

"Behåll luvan på" befälde han - "en tomt utan luva är ingen tomt"! "Det är för att du är tomt som jag kallat dig hit".

"Kra hit och sätt dig!"

"Som ert majestät befaller - - -

"Här majestätas ingenting - Ivaros heter jag!" "Och nu Jakob skall jag ge dig ett uppdrag som jag vet att bara du kan gå i land med. Det gäller mitt folk, Trellyskierna. Du känner dem! Du vet att de är mer vilda än tema - - ja, ja avbryt mig inte - du tänkte säga att de i grund och botten är snälla och godsinta - det kan så vara, men dem hittar på en massa dumheter. Som nu alla dessa tävlingar dem har för sig flera dagar i sträck. Nåja, tävlingarna är det väl inget fel på, dem skall ju nånting göra men det håller på att bli för mycket allvar i det hela. Det skall vara lek, ingenting annat. Nu har det ju gått så långt att det blivit en prestigesak för var och en att alltid vara bäst och värst i allting och då är det farligt. Du skall veta det, Jakob, att prestige det är ett styggt ord, ett farligt, ja rent av giftigt ord, som kan ställa till med den värsta villervalla. Höll de inte på att komma i luven på varann i somras bara för några stackars poäng. Du undrar hur jag har reda på allt? Jo ser du, jag har mina spioner ute. Själv vill jag högst ogjärna synas. Men nu skall du Jakob framföra dessa hälsningar från mig. Jag vill inte höra talas om såna scener som förekom i somras. Det var

för bedrövligt. Löjligast var det när t.o.m. urgamla Murklan började skräna och protestera för en enda ynka poäng. Gamla människan skulle väl ha bättre vett än så - - -

Men nu tyckte jag Jakob Knutebo, att Ivaros gick för långt. Skulle jag tåla att han satt och smädade Murklan - - - hon som alltid kokar så härliga grötar åt mig. Nej nu - - - , Herr Ivaros, sa jag med eftertryck, jag ber att få påpeka att om Murklan gör sig löjlig och ynkelig så har hon säkert något skäl för det. Något hemligt skäl som inte ens jag, så temte jag är kan lista ut - - - -

Då log Ivaros! Ett sådant leende har jag aldrig sett. Den förut hopknipna munnen bredde ut sig från öra till öra, det sprakade till som när man lägger enris på elden och de djupa rynkorna var utslätade. Han var strålände glad, slog mig på axeln och sa, "det är rätt av dig Jakob" - "det träd bör man prisa i Ivars skugga man sitter"! - "Nu

ser jag att du inte är en fegis". Du skall tala till mitt folk och föra dem till besinning. Säg till dem att när de får någon ledig stund skall de ta fram sin bibel och där slå upp 1 mos: 11 v:4-9. Där kan de läsa hur det går när man försöker flyga högre än vingarna bär.

Leva mig att du gör det Jakob? ! Jag lovade och audiensen var slut. Och här har jag nu fört fram Ivaros budskap. Hoppas det blir efterlevt.

När jag kom tillbaka till stämman hade frågan om trähästarnas vara eller icke vara blivit berdlagd, men någon hade gjort förslag om att tillverka rullskidor i stället för trähästar.

Vi får se hur det går nästa stämma.

I år får barnen som vanligt trähästar.

God Jul

önskas er alla från

Jakob Knutebo
med familj.

ÅRET PÅ BÄNKÅS

Jaha, nu sitter man här igen med ett blankt papper som skall fyllas med erd sammansatta så att de bildar en julberättelse av något slag. I år är det svårare än vanligt eftersom min hustomte helt vägrar att ställa upp och ge mig något steff. "Varför ska jag jul efter jul ge dig historier som du sen tar äran av att ha hittat på" sa han när jag frågade honom. Så i år blir jag alltså tvungen att hitta på något själv. Vilket nu resultatet av det kan bli.

Någon julberättelse kan det sålunda inte bli utan jag får istället referera lite av vad som sig tilldragit i republiken Bänkås under det år som gått.

Den vid det här laget snart riksbekanta trappan är nu klar. Efter månader av förberedelserr startade arbetet tidigt en lördagsmorgen och på söndagkväll stod trappan där. Den invigdes högtidligt av Murklan som enbart av den ersaken reste från Serkasion hit till Bänkås. I sitt invigningstal peängterade hon att trappan stod som ett monument över god ingengörskenskt och som ett bevis för god arkitektonisk utbildning samt en försvarlig del fusk. Vad hon nu menade med det sista. Trappan har provats och godkänts av Algot Olefssen. Den är vidare VDN-märkt. (Verkligt Dokumenterat Nybörjarjobb)

Det kan vidare rapporteras att årets skörd blev över förväntan. Potatisen gick till fint, av två satta hinkar fick vi upp fyra, och då var de dessutom emaljerade. Rotfrukterna växte så det knakade, det var faktiskt svårt att seva ibland för allt oväsen som de förde. Tomaterna var ändå det största glädjeämnet. På sex satta plantor, varav två missväxta, tog vi in omkring två kilo gröna tomater. De fick mogna i fönstret och ungefär hälften hann vi äta upp, resten såg efter ett tag ut som torkade russin. Blomsterprakten har varit enastående under sommaren och hösten. Vi har således haft republikens högsta solrosor, ca. 3 meter höga, mängder av blommande eterneller, Clarkia, ringblommer, praktprästkragar, dahlior, höstflocks, luktärt och tobaksblommer inte att förglömma.

På grund av den rikliga skörden har vi i år ansökt om bidrag från staten på grund av de prisdumpningar som nu råder på marknaden.

Förberedelserna för nästa år är till stora delar klara. Vi har låtit rekvirera en stor mängd plant från blomsterlandet Serkasion som nu är satta och som vi väntar oss mycket av kommande vår och sommar.

Vinterveden är hemkörd och inkapad under sakkunnig ledning av Algot Olefssen. Det är blandad ved av timmer från gammal lada och terrgran samt någon bit torr björk. Den sprider just nu en behaglig värme i torpet där jag sitter. Renoveringsarbetena av presidentresidenset fortskrider enligt uppgjorda planer. Några ändringar av ritningar har inte behövts göras på mycket lång tid. Små justeringar uppåt av de beviljade anslagen måste dock anses nödvändiga på grund av löneökningar och prishöjningar på

Hödvändigt material.

Vi har också i år kunnat färdigställa den länge efterlängtade verandan. Det blev slutligen en sagelik skapelse som inte kan beskrivas utan måste ses. Enligt vissa och envisa rykten så lär större delen av Alnös villaägare nu planera att bygga om sina verander i samma stil.

Nu när det närmar sig jul är också frysen i det närmaste full, fast ännu finns det plats för ett och annat där. Tie kile strömming har saltats in för vintern. (Den är så god så det är som en dröm.)

Ja detta var lite av vad som timat i republiken Bänkås det gångna året, som ni ser så rör det på sig.

Till sist, EN RIKTIGT GOD JUL
TILL ER ALLA.

Sven Ivarssen
President

M E D D E L A N D E

Det meddelas från vanligtvis välunderrättade källor, att forskare har funnit de mest vältränade flugorna som finns att uppbirga i den lilla orten Stocka.

Man har testat deras kondition och funnit att de har testvärden långt över vad vältränade idrottsmän brukar ha.

Hemligheten bakom deras storartade kondition lär vara att någon försöker fånga dem genom uttröttningsmetoden.

Fågeljakt

av
Alget Olefsson

I yngre år var det mest vedhuggning på lediga stunder. Men lite andra nöjen skaffade man sig också. Till exempel fågeljakt. Visserligen var det elsga jakt, men vi var unga och då blev det bara religare och mera spännande. Vi var ofta ute och snarade fågel. Både erre och tjäder.

Vi kvistade av veka granar, med en öppning på mitten. Den satte vi fast i båda ändar. Sen teg vi en vek sträng och gjorde en snara på mitten. När fågeln gick in i öppningen drogs snaran åt och fågeln dog. Detta går inte nu, för det finns för lite fågel. Så försök inte pejkar.

Ibland hände det att fåglarna levde, men då hade min kamrat bössa och sköt dem, för att göra pinan kert. Men det hände också att han missade och då sprang fågeln undan. Då var vi tvungna att springa efter och slå ihjäl den. Men det blev många fåglar för varje gång. Ja, sådana nöjen hade vi på söndagarna.

MARKNADS- SCHALETTEN

**AV
Jerker
Algotsson**

Näe, nu jä..., sa ål-
dermannen i sorksam-
hället på Stranna, den
kände grävmaskinisten
Fabian Sork.

Längre än så hann han
inte förrän hans hus-
tru Alfilda (11 sork-
år gammal vid det här
laget) snodde runt på
granrisrosen framför
den relativt nya kar-
bidspisen och hennes
ögon blixtrade i det
skumma ljuset från
karbidlyktan ovanför
matbordet. Hade blic-
kar kunnat döda skul-
le det ha blivit be-
gravningssgille i sork-
samhället nästa sön-
dag.

- Vad är det egentli-
gen du säger Fabian,
nästan skrek hon. Ska
du stå här och häda.
Till på köpet nu, när
både Lill-Fabian och
Lill-Hilda hör på. Du
borde verkligen skäm-
mas.

Alfilda hade blivit
så konstig på senaste
tiden, tyckte Fabian
Sork. Förre kunde man
prata med henne om
vad som helst. Hon ha-
de inte ens reagerat
särskilt om man blan-
dade in en svordom då
och då, när det passa-
de. Men sen hon bör-
jat umgås med den där
nyinflyttade sorkfa-
miljen på Pelle Ängs-
tomten var hon som
förbytt.

Och hur hon klädde
sig sen. Varenda dag,
vardag som söndag
gick hon i svart scha-
lett. Som om hon skul-

le ha ständig sorg.
Aldrig skulle väl ål-
dermannen Fabian Sork
glömma den där händ-
elsen i höstas. Det
tyckte han ändå var
höjden av det han upp-
levt under sina tolv
och ett halvt sorkår.
Och även av de nie
han delat ljuvt och
lett med Alfilda.

44 barn hade hon fött
honom. Men nu var ba-
ra Lill - Fabian och
Lill-Hilda kvar i hem-
met. Och fler barn
skulle det inte bli,
det visste ålderman-
nen Fabian. I början
trodde han att det en-
bart var klimakterie-
problemen som gjorde
att Alfilda förändra-
des till humör och
sinnelag. Men det ha-
de kommit annat in i
bilden som förvärrat
det hela. Och en stor
del av skulden till
detta låg hos den ny-
inflyttade grannfamil-
jen. Det var han all-
deles övertygad om.
Många av ålderman-
nets barn var döda.
De hade drabbats av
sjukdom och diverse
olyckor. Många feror
lurade på sorkbarnen

och även de äldre sor-
karna förresten. Så-
lunda hade ett par av
barnen gått drunk-
ningsdöden till mötes
i Viksjön. Ett par ha-
de inte hunnit undan
för granngårdens katt.
Åter några hade gårds-
snoken hypnotiserat
och låtit försvinna i
gapet. Slutligen hade
också ett par råkat
ut för råttgiftet, ut-
lagt av människor. De
hade dragits med svå-
ra plågor innan de
slutligen gett upp an-
dan.

Men i gengäld hade ål-
dermansparet massor
av barnbarn som häls-
sade på då och då.

Och även några barn-
barnsbarn och till
och med barnbarnsbarn-
barn hade det blivit.
Det var alltid lika
roligt när de kom och
hälsade på. De flesta
av dem var bosatta i
grannreviren, men nå-
gra hade också dragit
långt ut i världen
och dem fick man ty-
värr aldrig se.

Men det var som sagt det där som hände i höstas åldermannen Fabian just nu satt och tänkte på. Det var stormmarknad borta i den stora sorkkolonin på Bertil Jakobssons takterna. De flesta av den stora kolonins invånare levde på affärer och den bästa inkomstkällan var de stora vår- och höstmarknaderna.

Åldermannen Fabian hade aldrig missat en marknad, sen han blev vuxen. Det var ju det enda nöje som fanns i bygden. Och sedan han blev ålderman i sorksamhället på Stranna var han ju bara tvungen att gå dit. Ett tvång som han inte tog hårt - tvärtom. Det skulle förresten sett ut det, om inte ens åldermännen i de olika sorksamhällena kommit till marknaden. Då hade det nog ganska snart blivit omval, det var han säker på. Inte brukade han göra några större affärer på dem här marknaderna. Mest gick han dit för att träffa släktingar och vänner och prata bort en stund. Men förra året hade han ändå gjort lite affärer också. Och den gången köpte han inte, utan sålde. Han hade nämligen fått så pass stort karbidlager, sedan värden på Stranna haft vänligheten att stoppa ner kilervis med karbid i varje hål på gräsmattan, att han såg sig föranlåten sälja en del. Han gjorde i ordning lagom stora portioner och sålde dem från ett stånd på

Träffen

av

Sven Ivarssen

I år vi hade Träffen den fjärde,
det gick ju bättre än vi begärde.
Fast en del fick åka långt för att sova,
men vi hade heller inget annat "lova".

Gröten räckte åt alla,
och "killarna" för köksjobbet palla.
En ny stormästare vi fick fram,
men visst var det många krypare i slam.

Tealetten pajade av nödiga i "masse",
till heders tegs åter det gamla dassé.
En ny president vi fick,
den gamle med ett leende gick.

Surströmming till middag en dag vi fick,
det dröjde länge innan Erik från bordet gick.
Dart blev för många en tävling stor,
Annas och Lars-Oves pilar blir historia jag tror.

Att få utgifven lika stor som inkomsten,
var för mig och mer den svåra konsten.
Vi fick sol, åska och någon skur,
det var väl vad vi väntat, eller hur.

Kanske om ni vill och kan, "gunås",
vi firar femte året här på Bänkås.

marknaden. Karbid var ju en nymodighet för de flesta, men sedan åldermannen Fabian demonstrerat dess många användningsområden gick lagret åt som smör i solsken. Men det var som sagt inte den marknaden han tänkte på nu, utan den senaste. I höstas alltså. Han hade länge gått och funderat på hur han skulle kunna liva upp Alfilda. Han hade försökt genom att berätta roliga historier, läsa nåt dikt då och då eller sjunga en stump. Men ingenting hade hjälpt. Hon gick där och såg sur ut bara. I sitt svarta huckle.

När han så på höstmarknaden fick se ett stånd där det såldes schaletter, klack det liksom till i honom. Han riktigt bländades av alla de vackra mönster och färger som ingick i schaletterna. Han begrundade länge och väl de utomordentligt vackra sakerna och slog slutligen till. Han köpte den vackraste schalett han någonsin sett. Så färggrann att han nästan fick ha solglasögon på sig för att kunna titta på den.

- Nu måste väl Alfilda bli på gott humör i alla fall, tänkte han när han promenera-

de hemåt på kvällskröken. Blir hen inte det, då vet inte jag vad som ska till.

Men det blev inte alls som Fabian tänkt sig. När Alfhilda vecklade upp papperet och fick se härligheten, drog hennes ögon ihop till små, små springer. Och plötsligt exploderade hen. - Vad är detta för nånting...

- Det där, det är den underbaraste schaletten som fanns att få på marknaden, sa Fabian och drog sig sekta bakåt inför den fruktansvärda blick han utsattes för av sin lagvigda.

- Och den här tror du jag ska sätta på huvet, sa Alfhilda. Vad tror du mina vänner i församlingen skulle säga. För att inte tala om pastorn. Han skulle bli chockad. Möjligen kan vi använda den som bordduk på ungarnas rum. Men det bästa vere att klippa upp den och använda till mattor. Blandar man in den på rätt sätt så syns inte dom där hemska färgerna så mycket.

Denna hemska höstmarknadsafton stod äldermannen Fabian Sork nu och tänkte på. Men plötsligt undrade han varför han just i denna kväll råkat i onåd hos Alfhilda. Kanske hen också plötsligt kommit att tänka på höstens marknad och schaletten. Nåja, det kunde väl inte vara värre än att han vågade fråga.

- Du, Alfhilda, varför blev du så arg på mig just nu, frågade han därför.

- Det begriper du väl själv, sa Alfhilda. Hade jag inte stoppat dig hade du utslungat din hädelse mot HONOM. Och sånt gör man inte ostraffat.

- Men snälla Alfhilda, jag har väl inte svurit på årtal och inte hade jag då en tanke på att göra det i kväll heller. Vad jag skulle säga var att nu jä...mnar jag ut den här jordhögen själv, när värden aldrig kommer sig för att göra det.

Fabian Sork, äldermannen på Stranna, hade nämligen under flera månader gått och tit-

tat på den där stora jordhögen som värden placerat mitt på grasmattan. Den ville Fabian ha utjämnad för att jorden skulle komma alla i sorksamhället på Stranna till godo. Hur kunde Alfhilda missuppfatta honom så, tänkte han.

- Man kan bli så förban... när man tänker på hur jäv.. det blivit att be ihop med Alfhilda, tänkte han. Men han tänkte väldigt tyst. Och inte ens Alfhilda med sitt sjätte sinne kunde av hans ansiktsuttryck utläsa hans innersta tankar.....

Jakten

Av
Alget Olofsson

Sven i Vik var en god skytt. Men det kunde misslyckas även för honom.

En gång var vi ute på rävjakt. Vi visste var vi skulle gå för att träffa på räven. Så var det även den här gången.

Vi gick och lade oss bakom en lada, där vi visste att han brukade smyga sig förbi. Bäst vi låg där kom han smygande och gick ner i en bäckravins för att skaffa mat. Men så kom han upp på dikeskanten - och då smäll det...

Räven tumlade i diket och Sven tog bössan på ryggen och knallade ner mot bäcken. Där låg räven, men i samma

sekund Sven kom, kastade sig räven upp och stack iväg med väldig fart.

Sven hann aldrig få upp bössan för att bränna av ett nytt skott. Och räven klarade sig den gången. Sven kunde också locka till sig fåglar, särskilt järpar. Han gick till skogen. Där satte han sig på en stubbe, tog upp en pipa och började spela.

Det dröjde inte länge förrän det kom järpar och satte sig i träden intill. Han sköt ofta både två och tre järpar.

Ja, han var verkligen säker på att knäppa fågel.

ABC-RIM

av MURKLAN

Alget fyllde sjuttifem,
fullt av blemmer blev hans hem.

Bilparkeringen var smeckad
grannarna därav blev leckad.

Cirkus i "Berkittien"
var det uti dagar fem.

Dart var årets nya spel,
riktigt "bitna" blev en del.

Erik uti Kalmar pluggar,
samlar vett för fulla muggar.

Fixar tealettt gör Sven,
båd' i sitt och andras hem.

Gå ur vägen, se HAN kommer!
Alla flydde i Enånger.

Hejja mermer" barnen gasta,
"du är från att bellar kasta".

Ingen "stämma" blev i år,
undrar just hur styret går?

Jimmy heter årets man,
ster och präktig grabb minsann.

Kerven blev i år egrilla',
sådant slarv vi inte gilla.

Lasse årets pänkung är,
utan möda och besvär.

Maggan regler lärde ut,
dumma Murklan vann till slut.

Nollan" blev ett vackert namn,
för Lars-Oves gumselamm.

Osann var varenda rad,
uti T.N:s extrablad

Presidenten snopen blev,
när Ivaros på scenen klev.

Qioskens ägare i Bro,
i Juli "skodde sig" - jo jo!

Rita, gissa, spring är toppen,
ger motion åt hela kroppen.

Sören på sin strömming gnager,
ändå blir han inte mager.

Till bad och fiske blev ej tid,
fast en å flöt strax bredvid.

Utan soppa ingen blev,
någon fick dock blott en sked.

Vädret var rent underbart,
när Sverker plocka lingonkart.

Xamen uti stavning, får
jag nog taga nästa år.

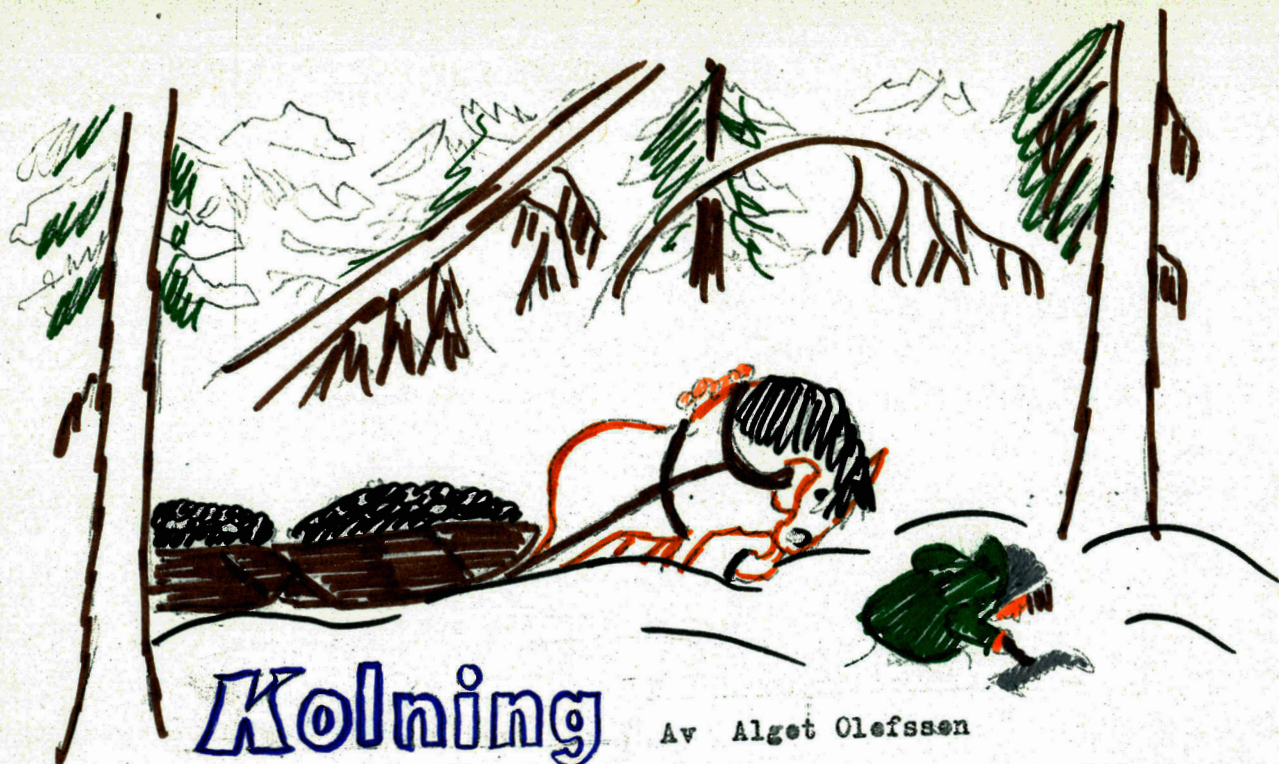
Yxa, såg ej mer behövs,
värmen ifrån Arbrå köps.

Zär en krumelur
överflödig - eller hur?.

Äkes stuga nu är färdig,
trappan är dock vedervärdig.

Åsch - vad skall jag skriva här?
Ni får ta det som det är.

Övertaget har väl den,
som kan komma med slutkläm.

Kolning

Av Alget Olefssen

I min ungdom var det en väldig fart i den gamla byn Vik, där vi då bodde. Särskilt på vintern, när körningarna var i full gång. Då kördes träkol förbi byn. Från Nianfers, Delsbo och ända från Arbrå kom långa furer. Många hade långa släp. De största ända upp till en ster och två små kelstegar.

Men det var inte bara kol som fraktades. Även kastved kördes från Näcksjöskogen över Mucksjön och Kjösen, genom Vik och till Iggesund. Mängder med timmer kördes också genom byn, ner på Viksjön, så det var stora välter på hela sjön.

Kolkörarna, som hade långa vägar hade vilplatser både uppe i Lumnäs och i Vik. Och naturligtvis även i Iggesund, där det stod långa rader och väntade på varann.

När vi kom till Vik år 1908 var det mycket att göra för de äldre av oss. Inga hagar fanns omkring markerna, så vi fick sät-

ta igång att stänga och laga. Ved låg det runt hela skogen och allt skulle huggas och det skulle göras snyggt på skogen.

Det var min farfar som fick laga hagarna. Han var ju gammal och kunde den konsten. Far och hans svåger, Ernst Kjellman fick börja med att göra i ordning en kolbotten. Den letade upp en tidigare använd kolbotten, som högs ren och röjdes upp. Det var stybb därunder som skotades upp i en ring runt hela kolbotten. Det blev en stor ring och det var mycket arbete.

Sen var det att börja köra in kolveden och farfar åtog sig att resa milan. Han hade vanan inne, eftersom han hade rest miler förut. Men han måste förstas ha hjälp lite då och då, för det var en del greva bitar att resa.

När veden kördes in användes en trädrök med stakar på sidorna. Det blev stora lass för Pärla, som hästen

hette.

Sedan veden var inkörd och rest började risningen. Det var att hugga granris och lägga över milan. Och det var ett drygt arbete att täcka hela den stora milan.

Sen kom det värsta arbetet, nämligen att sketta upp all kolstybb och täcka milan. Blev det nått med stybb, var det att ta till jord för resten. På toppen av milan gjordes en öppning för att få fart på milan, när den tändes. När det blivit fart var det att täppa för hålet och öppna några hål ner i kring, som användes att reglera draget med.

Det var ett riskabelt arbete att kola. Det skulle vaktas noga så det inte brann några hål inne i milan. Det var att gå runt ovanpå milan och slå ihop men det hände att hon slog stora hål av sig själv ändå. Då var det farligt innan det blev igentäppt igen. En gång var det nära att farfar och jag

kunnat råka ut för en olycka. Jag skulle ligga med honom i kelkojan sedan det värsta gått över, men det bar sig inte bättre än att det teg eld i steppningen kring eldstaden, där vi lagade mat och kekade kaffe. Det började brinna och röka in, så att vi har kunnat kvävas där inne. Men jag vaknade i sista stund, hoppade upp och slog upp dörren. Farfar sov så tungt att han inte vaknade förrän jag repade på honom. - Det var tur att du vaknade, sa han. Annars vet man inte hur det hade gått. Nåja, det gick i alla fall bra med min de-

but sen kelare. Jag var ju bara 13 år. Sen var det att börja riva ut kolen. Den ledes upp i en ring runt milan, men det teg eld ibland. Därför måste man alltid ha en hink med vatten stående, så att man kunde släcka. Så var det då till slut, att köra kolen till Iggesund. Men det fick inte jag göra förstås. Men mycket kol blev det och när den första milan var klar, var det dags att ta itu med nästa. Det blev ganska bra med pengar och det behövdes. Det var många som skulle dela.

M E D D E L A N D E

Det meddelas från ryska ambasadern i Steckhela att man utan vidare även kan kalla "Ivan den förskräcklige" för "Ivan den stora".

Metivering till detta säger man vara att var han förskräcklig så måste han också ha varit stor.

S.I.

S P O R T N Y T T

Det ryktas em att vid nästa års Trellysykienträff kommer att utlysas tävling i en alldeles ny sport.

"Vackraste leendet" kallas tävlingen, men det är allt vi hittills lyckats få reda på. Hur tävlingen tillgår är höljt i dunkel.

Envisa rykten vill göra gällande att Nils Helgerssen och Sverker Henriksson lagt sig i hårdträning.

Rent av så hård att de måste sjukskrivas och inta mellan-lakan-ställning.

Träna med mätta råder,

HÖRLUREN

tack

Till alla dem som under det gångna året hjälpt oss med skötseln av vårt stora och arbetskrävande gods, reparationer inom och utemhus, förbättringar på åker och äng, sådd och skörd, kapning och inbärning av årets vedförråd, bilskjutsar i öst och väst, norr och söder, klippning av gräsmattor, vattning av blemmer m.m. m.m., riktar vi härmed vårt varma tack och heppas vi få räkna med samma hjälp under det kommande året 1973, samt tillönskar vi Eder alla,

En God Jul och Ett Gott Nytt År.

Greven och Grevinnan
av Stranna

A N S T Ä L L N I N G S Ö K E S

TVÅ TRÄFFPLANERARE OCH ARRANGÖRER MED MÅNGÅRIG VANA OCH ERFARENHET AV YRKET, SÖKER ANSTÄLLNING.

VI HAR JOBBET, NI HAR NÖJET.

Svar till Trellyns Nyheter f.v.b. Märk kuvertet "Ivares"

TACK.

FÖR DE ÖVERVÄLDIGANDE
HYLLNINGARNA PÅ MIN 75-ÅRS DAG,
I FORM AV PRESENTER, PENGAR,
BLOMMOR OCH TELEGRAM,
FRAMBÄRES HÄRMED MITT VARMA
TACK TILL ALLA.

Vilgot.

När jultomtem försvann

av
Ing-Marie Svendsdatter

Det var den 10 december och jultomen hade alla julklappar färdiga. Tontemer höll på att göra julmaten i ordning. De små tontebarnen sprang runt hennes ben och hindrade henne. Då kom tontefar in och tittade strängt på dem och sade att om ni inte slutar att hindra mer i hennes arbete så kanske ni inte får några julklappar i år.

Den 21 december när tontemer vaknade kom barnen in och berättade att tontefar hade försvunnit.

Tontemer och tontebarnen letade överallt men ingenstans fanns han till. När de gick ut i julklappsboden för att leta där upptäckte de att även alla julklapparna var borta. Då sa den minsta lillnissen att han skulle ta renen och släden och fara ut och leta efter tontefar. Han fer omkring överallt på jorden och letade men ingenstans fanns tontefar.

Till sist måste han ge upp och vända hem men strax innan han kom hem passerade han ett stort berg. När han åkte över det hörde han någon som repade. Han kände igen rösten som tontefars.

Just i det berget bodde bergtrellet Dumpe som inte alls tålde tontarna och deras godhet. Han hade rövat bort tontefar och alla julklapparna. Nu satt tontefar där inne med alla klapparna och kunde inte komma ut. Dumpe hade stängt bergsporten som var en stor sten innan han gick bort till några andra troll som bodde flera mil därifrån. Lillnissen skyndade sig hem och hämtade alla sina bröder och med deras hjälp kunde han flytta stenen så mycket att tontefar kom ut. Nu fick tontefar brått för det var ju julaften och han skulle ut med alla julklappar. Och i väg kom han i ett huj och alla barn fick även det året sina klappar som de skulle.

Så blev det jul även det året.

Trellet Dumpe kastade en stor sten för ingången.

Protokoll fört vid Trollens Nyheter's bolagsstämma
i Borkitien tisdagen den 18 juli 1972. Kl. 03.00

§ 1.

Stämman öppnades av bolaget VD m.m., på den annonserade tiden. Han förklarade för dem som inte var där att eftersom dom inte kommit skulle han avstå från att hålla någon längre inledning. Eftersom ingen var emot förslaget, beslutade VD enligt sitt eget förslag.

§ 2.

Eftersom stämman var så oerhört dåligt besökt, hade det kommit två till så hade det i alla fall varit tre, beslöt VD att göra en sväng runt Borkitien för att se om han kunde finna några stämmodeltagare. Han tog med sig ordförandeklubban och gick en liten sväng på Borkitiens domäner. Och se, när han kom tillbaka hade han fyra stycken med sig.

§ 3.

VD läste upp verksamhetsberättelsen, och frågade de närvarande om den kunde godkännas.

Någon undrade om det var en originalutgåva, en annan ropade två och femtio, och en tredje frågade efter var "Amerikaklockorna" fanns.

Eftersom VD ansåg att detta var helt ovidkommande frågor, ansåg han att verksamhetsberättelsen hade godkänts, och slog klubban i bordet. Då sprang han som ropat "två och femtio" fram till presidiebordet och slängde fram två och femtio och rykte till sig verksamhetsberättelsen, och sa att det var ett fynd.

§ 4.

VD ansåg att stämman nu började att urarta och föreslog därför att man omedelbart skulle gå till val.

En av de närvarande (kallad Peske-Pär) sa att någon fiskeauktion det ville han inte vara med om, dessutom menade han att en val som skulle gå på auktion här i Borkitien måste vara bra gammal och kunde inte betinga särskilt högt dagspris.

Kaoset var nu nära och VD avslutade därför snabbt mötet. Han tackade för visad uppmärksamhet och ansåg sig vara omvald.

Det här är en sida
av TN-läsarna
för TN-läsarna

Har ni åsikter och förslag? Skriv då till TN! Den här sidan är av TN-läsarna för TN-läsarna. Det kan handla om nästan vad som helst. Det kan vara kritik eller beröm. Det kan röra små eller stora ting. Men skriv kort! Ni får gärna underteckna med signatur, men ge oss namn och adress, gärna på särskilt papper.

Herr chefredaktör m.m.

Vid 1970-års bolagsstämma när Ni genom en del mystiska manupulationer lyckades att överta all makt inom Trollens Nyheter utlevades en hel rad åtgärder för att få tidningen på fötter och öka upplagan. Vid årets träff var det märkvärdigt tyst om att överhuvudtaget ha någon bolagsstämma alls.

Vi vet alltså lika litet i dag om bolagets ekonomiska ställning som tidigare. NI är här vi inte ens fått någon inbjudan att delta i tidningen. Har chefredaktören tänkt att ensam helt utforma årets utgåva. Det är väl bekvämast så, förstår man. Sen har jag hört ryktesvägen att Hr. Helgerssen några dagar i slutet av november var nere i Berås och "planade" om årets tidning. Har det kanske helt plötsligt blivit ett tvåmansföretag det här, va?

Det kom också ut ett extranummer lagem till träffen i år. Vem hade fått betala det om man får fråga. Och hur många var det som fått medarbeta i det?

Den förmedlade vänstervridningen av tidningen som jag uttryckte

vid bolagsstämman 1970 tycker jag har bestyrkts om man kritiskt granskar det senaste numret. Jag har räknat ut att Herr Helgerssen vid färgläggningen av tidningen använt röd färg på sammanlagt 49,5 cm², grön färg på 18,2 cm², blå färg på 4,7 cm², och den grå färgen på endast 1,2 cm² av tidningens totalyta. Detta är skandal. Som exempel kan nämnas att den blå färgen sitter på svenska flaggan, konstigt att den inte är röd och gul.

Nej, nu kräver vi aktieägare i bolaget insyn. Vi vill veta vad som egentligen händer och vi födrar en mer opartisk behandling av innehållet.

(Ni kan väl nån gång berömma sossarna för den fulla sysselsättningen, de låga försvarskestonaderna och de låga hyrerna.)

Med Julhälsningar

Sven Ivarssen

REDAKTIONEN SVARAR.

Samma gamla visa, år efter år, skall Herr Ivarssen, denna besservisser, aldrig inse att han står fullständigt ensam. Ständigt försöker han miss-tänkliggöra ledningen. "tyst om bolagsstämman" skriver han. Alla måste väl ändå komma ihåg den fina stämman vi hade i somras, där var enheten verkligen stor, det beredde säkert till stor del på att denne kverulent råkade sova över. Jag vill uppmana Herr Ivarssen att läsa protokellet från stämman som finns infört i denna tidning.

Vi trodde faktiskt att Herr Ivarssen visste vilken färg det är på den svenska flaggan, men Herr Ivarssen har tydligen lika svårt med färger som med räkning.

De som skall berömma sossarna för de låga försvarskestonaderna, de låga hyrerna, har säkert full sysselsättning, Herr Ivarssen.

Red/gm. NH

var ligger Byxelkrok

av
Nissofsky Östovitch

För några år sedan satt Nils Holgersson och Anna Kristinasson och diskuterade var Byxelkrok låg. Anna hävdade bestämt att orten Byxelkrok låg på Öland, medan Nils var säker på att orten låg strax söder om Åreskutan i Jämtland. Anna hämtade ett lexikon som visade att hon hade rätt, men Nils gav sig inte ändå (som vanligt) utan han sa att han skulle allt bevisa att han hade rätt, och att beviset skulle införas i något kommande nummer av Trollens Nyheter.

Nils vände sig till mig och bad mig forska i saken. Det har jag gjort och funnit att båda har rätt. Byxelkrok ligger faktiskt på två ställen i Sverige, och det är en rätt så fantastisk historia som ligger bakom detta märkliga förhållande.

Det hela började i Trollhättan 1941. Hubert von Grävling som då var en nytexaminerad uppfinnare hade just startat sin uppfinnarverkstad i staden. Han har ju som ni vet gjort många lysande uppfinningar sedan dess, som vi tidigare berättat om i dessa spalter.

Den första uppfinningen han gjorde var början till hela denna historia. Den kanske inte var så lysande men det gav honom världsråd, något som han sedan levt högt på.

Stridsberg & Biörck, en sågbladsfirma i staden bad Hubert von Grävling att undersöka möjligheterna att rationalisera de skogsverktyg de tillverkade, yxor sågar m.m.

Han undersökte de olika verktygen och fann snart att yxan var det mest tungarbetade verktyget, det som slet hårdast på skogsarbetarens kropp.

Efter några veckors experimenterande med yxan hade han uppfunnit en "yxa med knä". Denna yxa fungerade så att arbetaren endast hade att hålla i övre ändan av skaftet, sedan var det ett ledat knä på mitten av skaftet vilket gjorde att den nedre delen av yxan kunde svänga i sidled utan att den som höll i yxan rörde sig.

För att driva yxan hade Hubert uppfunnit en liten gengasapparat

som arbetaren skulle ha på ryggen. Det var ju 1941 och då var det mycket ont om drivmedel.

Yxan skulle naturligtvis provas och detta skulle man göra i Bohusläns kustband. På den tiden fanns det mycket skog där.

En arbetare fick en dag till uppgift att prova yxan. Han blev instruerad av Hubert hur han skulle gå till väga. Det fiffigaste med yxan var att man slapp släpa med sig en massa drivmedel till den. Det var bara att ta lite av den ved man högg och lägga i gengasapparaten man hade på ryggen, så hölls yxan igång.

Sedan Hubert hade instruerat mannen som skulle hugga åkte han hem och väntade en vecka som det första provet skulle ta, innan han åkte ut igen.

När han kom tillbaka ut till Bohuskusten kunde han inte finna mannen på en gång. Allt var så förändrat därute. Det fanns inte ett träd att uppbringa så långt ögat kunde nå. Inte den minsta lilla pinne.

Han sökte i flera timmar innan han så småningom fann mannen ett par mil från kustbandet. Han såg på avstånd hur mannen högg och slet, men varenda pinne han högg åkte raka vägen ner i Gengasapparaten på ryggen.

Det visade sig att det gick åt lika mycket bränsle som yxan hann med att hugga. Det var ju en liten miss, men det var inte det värsta, det var ju att hela Bohuskusten var kalhuggen, det såg ju Hubert snabbt att den kusten aldrig mer skulle få en så vacker fauna som den tidigare haft. Något som Ni säkert vet att det stämmer.

Han frågade mannen varför han inte hade slutat hugga när han såg att det gick som det gick. Mannen svarade att han inte hittat någon avstängningsknapp på apparaten. En mycket riktig iakttagelse.

Det var alltså två stora fel med yxan. Den tog för mycket bränsle och den gick inte att stänga av.

Hubert von Grävling åkte hem och experimenterade några veckor igen. Efter tre veckor var han klar, han hade nu ordnat så att yxan hade ett konstant övertryck, vilket gjorde att man endast med ett par vedpinnars uppvärming kunde få yxan att fungera i ca. två veckor. Dessutom hade han gjort en liten krok som hängde på högra byxbenet när man hade gengasapparaten på sig, hängde man upp yxan där så stannade den.

Nu var det alltså dags för det andra provet. Eftersom man nu inte kunde utnyttja Bohuskusten som provområde, beslöt man sig för att åka upp till Stora Skogstoppen i Jämtland. Där fanns de verkligt stora träden, så där skulle yxan verkligen få genomgå

sitt mandomsprov. Om man kan tala om mandomsprov i detta sammanhang.

Mannen som hade huggit med yxan första gången var med även nu och han blev ordentligt instruerad av Hubert. Han visade var den nya avstängningsanordningen satt och att yxan endast behövde några vedpinnar för att kunna gå i flera veckor.

Mannen provade yxan några gånger och hängde upp den på den s.k. "byxkroken" för att se om den stannade. Allt fungerade väl.

Han fick då order att pröva yxan under en vecka och sedan skulle Hubert komma tillbaka och se hur det gick.

Efter en vecka kom Hubert tillbaka, och om han hade blivit förvånad när han kom till Bohuskusten i örra gången, så var det ingenting mot vad han blev nu.

Det fanns inte ett träd som stod upprätt så långt han kunde se. Alla träd på Stora Skogstoppen var nerfällna och låg huller om buller. Han letade efter mannen som utfört provet och fann honom till slut, just som de allra sista träden på Stora Skogstoppen fälldes. Han lyckades stoppa mannen genom att lossa på en skruv på gengasapparaten som gjorde att trycket snabbt sjönk och yxan stannade.

Hubert frågade mannen vad som hänt, och han förklarade att redan första dagen hade "byxkroken" lossnat och han hade omöjligt kunnat hitta den, då kunde han ju inte stänga av yxan och hade därför varit tvungen att fortsätta att fälla träd så mycket han orkade. För så fort han lät bli att hålla yxan mot ett träd blev det sådan fart på den att han var rädd att hugga sig i benen.

Platsen där mannen tappat sin "byxkrok" fick efter den dagen namnet Byxkrok.

Nu undrar säkert många varifrån det andra namnet Byxkrok kom-

mer ifrån. Det har faktiskt med samma historia att göra.

Det var ju så att mannen hade fällt alla träd som fanns på Stora Skogstoppen och det var inte lite. Någoting måste man ju göra med dessa träd, och det var då som Hubert kom med sin andra geniala idé.

Detta hände som jag sa i början av denna historia, under början av 40-talet och då var det ju mycket ont om drivmedel. De stora Amerikabåtarna hade mycket svårt att få tag på olja. Men Hubert han vissta på råd, han föreslog att man skulle göra åror av de stora träd man av miss-tag fällt på Stora Skogstoppen. Dessa åror skulle man sedan frakta sjövägen till Göteborg. där de skulle monteras in i Amerikabåtarna som då skulle kunna ros till Staterna.

Sagt och gjort, man tillverkade åror av alla de stora träden och fraktade dessa till Göteborg. Det var stora bogserbåtar som drog årorna från Sundsvall, dit de flottades, ner efter kusten runt Skåne och upp till Göteborg, Eftersom man nu tillverkade åror av träden så döpte man också om Stora Skogstoppen till Åreskutan vilket man ansåg vara mer passande.

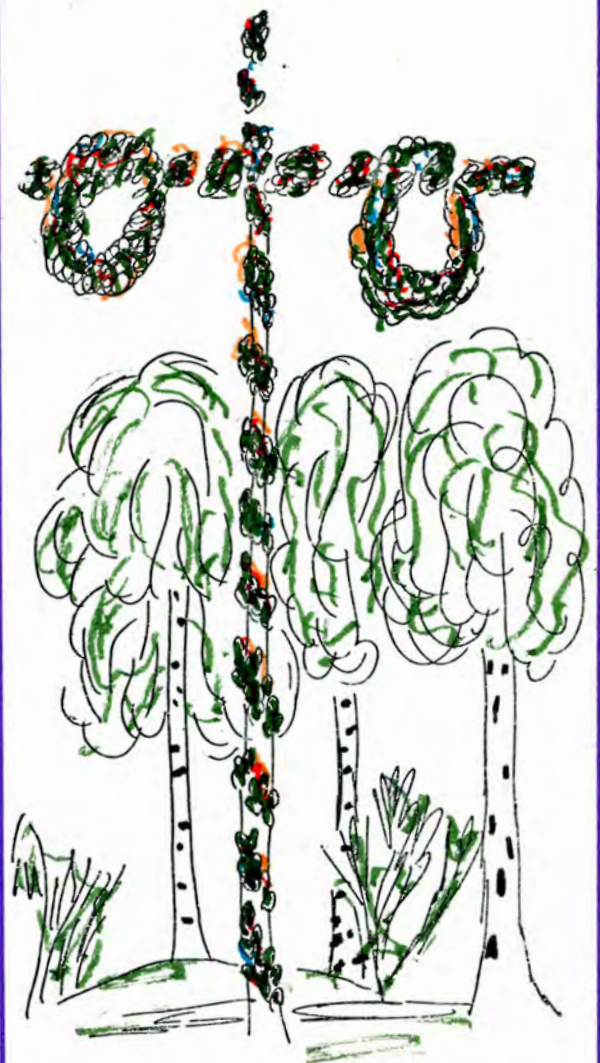
Tyvärr råkade en av bogserbåtarna förlisa vid Ölands norra udde, och den stora lasten av åror måste snabbt räddas. Mannen som gjort provhuggningarna råkade av en tillfällighet vara med bland räddningsmanskapat, och just som han höll på att bärga en åra fick han se hur ett blänkande föremål lossnade vid "handändan" på åran och föll till marken. Han gick fram och böjde sig ner för att ta upp föremålet och utbrast i samma stund, "Pitta här ligger ju Byxelkroken". Av en ren tillfällighet hade den fastnat i en åra och följt med lasten ända till Öland. Och platsen där den hittades, ja den fick heta Byxelkrok.

Så som jag har i början. Båda har rätt. Byxelkrok ligger såväl på Öland som i Jämtland.

POLITISKA RUTAN

Centerms gröna våg

HAR VERKLIGEN SLAGIT IGENOM,

I ÅR SER DET JU UT SOM VI
FÅR TA IN MIDSOMMARSTÅNG
PÅ JULAFTON.

Också ett sätt

ELLER
EN SANN HISTORIA OM DEN MORGONTRÖTTE MANNEN

I en liten Norrlandsstad bor det en väldigt morgontrött man. Varje morgon har "frun" i huset fullt sjå med att få upp honom. Nästan varje morgon låter det så här.

Väckarklockan ringer ca. 6.15

Hon vaknar och slår av ringningen, säger till mannen att vakna.

Jaaaa, säger han.

Hon ligger och väntar att han skall stiga upp, Men inte då, han börjar istället att snarka.

Åter väcker hon honom och får samma svar, jaaa.

Ja, men gör det då, säger hon.

Jaaa, säger han igen, men snart är fnysningen eller snarkningen där igen.

Då börjar hon att tappa humöret och säger lite högljutt: "Nu j..lar vaknar du gosse, nu stiger du upp på en gång när jag säger åt dig!

Jaaa, jag ska och tig nu, säger han och vänder sida, drar upp täcket över öronen och sover!

Ja, i den stilen pågår det tills han till slut stiger upp.

Hon har länge funderat på hur hon skall få upp honom litet lättare, och en dag fick hon en ljus idé. Kan ni gissa vad det var? Nej, det kan jag förstå, men idén var den att använda stänkflaskan.

På kvällen när båda är hemma och har det lungt och skönt, talar hon om för honom att vaknar han inte så skall hon stänka vatten på honom.

Nähej, det vågar du inte, säger han lite småleende.

Jo då, bara jag får upp dig så vågar jag visst det, säger hon.

När det är sängdags tar hon med sig stänkflaskan upp, ställer den vid sidan av sängen och säger, kom ihåg nu att jag tar stänkflaskan åt dig om du inte vaknar.

Jaa, får hon till svar.

Morgonen efter väcker hon honom som vanligt, och får samma trevliga svar. När hon sagt till honom ett par gånger utan resultat, tar hon till stänkflaskan och se, han öppnar ögonen och vaknar med orden, sluta nu, och efter en stund stiger han upp kanske lite blöt, men VAKEN !

Det kan också tilläggas att hon har lärt hunden att väcka honom genom att slicka honom i ansiktet eller att skälla, men anackdelen med att hunden slickar honom i ansiktet är att han drar täcket över huvudet och sedan sover han. Om hunden skäller så hjälper det ju inte med att dra upp täcket, han hör ju i alla fall och vaknar, mer eller mindre glad.

Har ni som läser detta något be-

svär med era äkta hälfter så försök med stänkflaskan, men för säkerhets skull kan ni ju hålla er på lite avstånd första gången, man vet ju aldrig vad som kan hända, men som sagt, försöka duger.

Karin Åkesson

PS.

Skall han ut och fiska eller göra något annat än arbeta då är han pigg som en mört!

Då kan han stiga upp två timmar före utsatt tid, då är det inget problem min-sann.

DS.

HÄR ÄR EN LITEN RUTA FÖR DE LOKAL-
REDAKTÖRER SOM EJ KOMMIT MED NÅGOT
STOFFE TILL ÅRETS TIDNING.

SLUTLIGEN VILL VI PÅ
REDAKTIONEN ÖNSKA ALLA
VÅRA LÄSARE EN RIKTIGT

GOD JUL

